

PROFESORUL MIRCEA IONIȚĂ – O CARTE RĂMASĂ DESCHISĂ PENTRU POSTERITATE

Oxana CHIRA,

lector universitar, doctorandă

(Universitatea de Stat „Alec Russo” din Bălți, Republica Moldova)

19

Limba și context, Anul III, vol. 2, 2011

„Greu e totul, timpul, pasul.
Grea-i purcederea, popasul.
Grele-s pulberea și duhul,
greu pe umeri chiar văzduhul.
Greul cel mai greu, mai mare
fi-va capătul de cale”. (L. Blaga)

Facultatea de Limbi și Literaturi Străine a universității bălțene își are o istorie a sa, deoarece mari personalități nu numai că au vizitat-o, dar și-au lăsat aici, pe foile ramase încă pe masă, cerneala scrisului, pe care noi, urmașii, abia acum o percepem ca valoare. Acești oameni au slujit facultății în cauză, precum un preot bun își slujește parohia, neuitând de slujbele religioase, adunându-și creștinii în jur atât la spovedanie, cât și la botez, atât la cununie, cât și la înmormântare. Astfel, au făcut și ele, aceste personalități, adunând generații de studenți care de aici, din această facultate, au pornit în lumea mare a descoperirilor și adevărilor.

Pentru a spune generațiilor prezente și viitoare de studenți ai facultății cine am fost și cine suntem, este indispensabil să ne orientăm spre începuturi, să revenim la izvoare, adică la cei care au contribuit la crearea a tot ceea ce avem în prezent în facultatea în care ne desfășurăm astăzi activitatea.

O personalitate care a devenit o filă de istorie pentru noi, discipolii, dar și pentru întreaga comunitate științifică bălțeană și basarabeană, a fost Profesorul Mircea Ioniță. Cu referire la Domnia Sa, putem spune ca Andrée Foldes: „Un om are două nume: cel cu care se naște și cel care și-l face”.

Dumnealui a contribuit nemijlocit la crearea Catedrei de filologie franceză a universității bălțene, a fost cel care a avut trăsăturile definitorii și calitățile unui om de valoare, cu spirit revoluționar, care a știut să evite multe dintre carențele mediului academic bălțean..., adică a procedat filosofic ca „oricine care face în viață tot ceea ce îi stă în putință, indiferent de condițiile de care dispune [*și care* – O. C.] are meritul că a contribuit cu ceva pentru a lăsa o lume mai bună decât a găsit-o”.

Primul meu profesor universitar de limbă franceză, Mircea Ionița, a reușit cu mult succes, printr-un sistem de norme gramaticale franceze și române să pună începutul, să orienteze și să ghideze destinul unei întregi catedre, dând dovadă de calități deosebite în domeniul științific și contribuind, astfel, la formarea multor generații de profesori de limba franceză atât din Republica Moldova, cât și de peste hotarele ei.

Am surprins adesea dialogurile dlui Profesor cu studenții și am admirat felul în care Domnia Sa cobora, în analiza faptelor de limbă, la stilul lui Sadoveanu, apoi urca la cel misterios al lui Blaga, se pregătea pentru comunicarea cu oamenii, făcând o pauză relaxantă într-un nor de fum de țigară. De ce? Probabil, doar în așa fel își aranja gândurile, urmând un dialog plăcut și util cu semenii și discipolii.

Era o adevărată transparență la orele Dumnealui, pe care le promova cu ușile deschise, foarte atent la ceea ce afirma, analiza sau chiar critica. Era aproape de studenți și de nevoile lor, dar, în același timp, intransigent cu ei, dacă încălcau disciplina... Se remarcă prin generozitate, interesul viu față de instruirea colegilor de catedră mai tineri, înțelegerea manifestată față de nenorocirea altuia, dorința sinceră de a rezolva problemele (și nu de a le „arunca” comod pe spatele altor persoane...), dezinteresul față de funcțiile administrative înalte... Aceste calități l-au făcut pe Profesorul Mircea Ioniță să rămână pentru totdeauna în memoria și inimile membrilor comunității academice bălțene și republicane. Fosta studentă a Domniei Sale, Georgeta Cișlaru, astăzi *Maître des conférences, Docteur en linguistique française* la Universitatea Paris 3 Sorbona Nouă, îl citează des în aulele universității în care lucrează ca pe un specialist desăvârșit în lingvistica franceză, ceea ce demonstrează valoarea științifică incontestabilă a Profesorului Ioniță.

Cred că nu greșesc afirmând că meritele catedrei pe care a fundat-o și condus-o mai bine de 14 ani sunt rodul „școlii Profesorului Mircea Ioniță”, care a știut că facă din această catedră una care se mai numără și astăzi printre cele mai bune în țară.

Cu certitudine, Profesorul Mircea Ioniță s-ar fi bucurat și ar fi fost mândru să afle că și astăzi mai este așteptat de discipoli la ușa catedrei înființate de Domnia Sa.

Regretăm cu toții faptul că viața Profesorului s-a întrerupt brusc la o vârstă, când își putea realiza multe dintre visele Sale și nu a mai putut să se bucure de tot ceea ce a creat din suflet și cu inima curată, alături de colegii dragi, prietenii apropiați, discipolii recunoscători, familie.

Profesor simplu și modest din fire, a plecat trist dintre noi, neluându-și rămas bun din cauza suferințelor fizice și a rănilor din suflet... Cei ce părăsesc prea timpuriu această lume plină de lacrimi suferă în interior, ard ca o luminare, se macină în singurătate și nesiguranță...

Acel miros de tutun rămas pe holurile universității ne aduce aminte și astăzi de Chipul Lui; acea privire peste ochelari, fixată spre noi, ne mai invită la meditație, contemplație, retrospecții...

Sunt sigură că Domnia Sa, dacă ar fi fost în viață, ar fi fost mândru de cele două reviste științifice internaționale, fondate de discipolii Săi în cadrul universității bălțene, deoarece, de pe fiecare pagină a lor, «adie» a zestre «ionițeană»...

Profesorul Mircea Ioniță va rămâne pentru totdeauna în memoria noastră, iar cartea *Sa*, rămasă deschisă pe masa de lucru din catedra *Sa*, îi va asigura nemurirea.

Dumnezeu să-L odihnească în pace și să binecuvânteze de sus lucrurile create de El!